

den besynderlige Vej ikke at forsvare sit eget Forslag, men at angribe Fleertallets, og det Maal, hvortil han stræber, nemlig Vibeholdelsen af den nuværende Kvassalverlovgivning, forbigik han ganske. Naar det ærede Mindretal vilde have den nuværende Kvassalverlovgivning opretholdt, da maatte man være berettiget til at vente, at han vilde gaae ind paa nærmere at omtale den og vise dens Virksomhed for Diebliffet, men det stete ikke; muligviis kan det komme under den følgende Behandling, som jeg vel tør vente, vil fremkomme. — Jeg vil derfor indskrænke mig til at omtale et Par Ytringer af den ærede sidste Taler (David), et Par Ytringer, som bleve fremsatte med den Over og den Omfangsrighed, hvormed det ærede Medlem pleier at fremsætte sine Paastande, ikke altid ganske villig mod dem, som han reitter sine Ytringer imod. Det ærede Medlem fandt det først meget urigtigt, at der fra flere Sider, og navnlig af et æret Medlem, var fremsat den Ytring, at der havde viist sig Eidenstabelighed i de Udtalelser, som vare fremkomne fra Rægerne Side. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har læst den Litteratur, som er omdeelt paa bore Pladsen, hidrørende fra Ræger. Har det ærede Medlem det, saa vil det være mig ganske uforklarligt, om han i disse Ytringer kan finde en rolig Overveelse af de Forhold, som omtales. Det er maaskee naturligt, at den, hvis personlige Interesse i høi Grad berøres af et Spørgsmaal, seer mindre roligt paa Sagen end Andre; jeg siger, det er naturligt, men det er min Overbeviisning, at selv Aldermændene i 1857 ikke vare saa lidensstabelige som Rægerne ere for Diebliffet. Selv Aldermændene saae i 1857 med større Rolighed paa den almindelige Frihed, som dengang bebudedes, end Rægerne nu see paa Kvassalverlovgivningens Ophevelse, selv med de Indskrænkninger, som Udvalgets Fleertal foreslaaer. — Der er af det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madsvig) citeret flere Udtalelser i et Skrift, som er omdeelt her. Vil det ærede Medlem læse det og prøve f. Ex. de Udtalelser, som der ere fremsatte i Anledning af en tydsk Retslærds Anskuelse, saa er det min Overbeviisning, at han

ikke vil kunne frakjende disse Udtalelser en høi Grad af Eidenstabelighed. — Hvad nu den ædre Kvassalverlovgivnings Overholdelse angaaer, da gjælder det jo om alle Love, at de mere eller mindre overtrædes, det ligger næsten i Sagens Natur, at Loven maa overtrædes; men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her foreligger et Spørgsmaal af ganske anden Beskaffenhed; her foreligger en Lov, om hvilken man kan sige, at den ikke kan overholdes — jeg vil vove den Paastand, at der ikke er Noget i denne Sag, som ikke har overtraadt denne Lovgivning — og det er en haard, en meget haard Anke imod Lovgivningen, at den i den Grad er upraktisk, at den ikke kan overholdes. De Anker, som ere fremkomne imod det Forslag, som foreligger, ere i en væsentlig Grad hentebe fra den nuværende Tilstand, netop fra den Omstændighed, at den nuværende Lovgivning ikke kan overholdes. Men saa mener det ærede Medlem, at det dog vilde være aldeles forkeert at opgive denne Lovgivning i det Siemed derved at forhindre denne Udvejt, som man daaler, derved at forhindre det Dvassalveri, for hvilket man slet ikke har Sympathi. Her vil jeg atter minde det ærede Medlem om, hvad jeg tillod mig at udtale ved denne Sags første Behandling, at netop Forbudet er Dvassalveriets bedste Allierede, og den bedste Støtte just for det Dvassalveri, som er det allerfarligste, det Dvassalveri nemlig, som staaer i nøie Forbindelse med Overtroen. Dvassalverlovgivningen tjener til Undskyldning for den Dvassalver, der holder sin Færd hemmelig og derved tillige blander Overtro ind med i Sagen; han maa gjøre det, thi ellers, hedder det, straffes han derfor. Derved er netop Haanden rakt til den Side af Dvassalveriet, som for tjener den allerstørste Afsty, og, naar man fremhæver Exempler paa den Overtro, som har knyttet sig til Dvassalveriet, saa maa man gjøre sig det klart, at en væsentlig Andeel heri har netop den nuværende Dvassalverlov. Videre skal jeg ikke gaae, da jeg haaber, at vi maae komme til en Forhandling af Fleertalsforlaget.

David: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort personlig Bemærkning.